

Sygn. akt III KKN 261/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Józef Szewczyk (spr.)

Sędziowie: SN – Marian Buliński

SN – Józef Skwierawski

Protokolant – Michał Wierzbowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2001 r.

sprawy **M. G.**

skazanego z art. 215 § 1 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Wojewódzkiego w Z.

na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Z.

z dnia 21 stycznia 1998 r., sygn. akt II Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 22 października 1997 r., sygn. akt II K [...]

- I. uchyla zaskarżony wyrok i zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w B. w części dotyczącej skazanego M. G. i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.,**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 22 października 1997 r., sygn. akt II K [...] Sąd Rejonowy w B. uznał M. G. oraz S. P., X. Y. i A. W. za winnych tego, że w dniu 18 października 1996 r. w B. na terenie dworca autobusowego, działając wspólnie i w porozumieniu w następstwie pobicia M. W., zwłaszcza zadanych mu po ciele kopnięć doprowadzili pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności, a następnie po bezzwłocznym ściągnięciu z pokrzywdzonego, zabrali w celu przywłaszczenia na jego szkodę pas i kurtkę skórzaną wartości 300 zł oraz znajdującą się w jej kieszeni gotówkę w kwocie 40 zł, tj. popełnienia przestępstwa opisanego w art. 210 § 1¹ kk z 1969 r.

Za opisane przestępstwo M. G. i S. P. na podstawie art. 210 § 1¹ kk w zw. z art. 36 § 2 i 3 kk z 1969 r. zostali skazani na kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary i grzywny w kwocie po 1000 zł.

Apelację od wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść M. G. i S. P. wniósł oskarżyciel publiczny, zarzucając błędną ocenę ustaleń dotyczących dotychczasowego trybu życia, co skutkowało przyjęciem przez sąd błędnego poglądu, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia

wolności nie popełnią oni w przyszłości przestępstwa w sytuacji, gdy prawidłowa ocena tych ustaleń prowadzi do odmiennego wniosku, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego zastosowania wobec nich instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W oparciu o tak przedstawiony zarzut prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. G. i S. P..

Sąd Wojewódzki w Z. po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, wyrokiem z dnia 21 stycznia 1998 r., sygn. akt II Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. G. w ten sposób, iż uznał go za winnego tego, że: w dniu 18 października 1996 r. w K. woj. [...] nabył od S. P. kurtkę skórzaną wartości 300 zł, wiedząc, że kurtka ta uzyskana została w drodze rozboju dokonanego na szkodę M. W., tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 215 § 1 kk z 1969 r. i za to na podstawie wymienionego przepisu skazał M. G. na karę 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 28 listopada 1996 r. do dnia 27 czerwca 1997 r. Natomiast w części dotyczącej S. P. zmienił zaskarżony wyrok przez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i oddaniu pod dozór kuratora, zaś karę grzywny złagodził do kwoty 600 zł.

Powyższy wyrok w części dotyczącej skazanego M. G. w całości na jego niekorzyść zaskarżył Prokurator Wojewódzki w Z., który w kasacji zarzucił: rażące naruszenie art. 383 § 3 kpk mające wpływ na treść wydanego orzeczenia spowodowane wymierzeniem przez Sąd Wojewódzki w Z. jako odwoławczy surowszej kary pozbawienia wolności wobec M. G. w sytuacji, gdy jednocześnie sąd ten zmienił ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku.

Na podstawie art. 386 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 462 z 1969 r. autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądu Rejonowego w B. i Sądu Wojewódzkiego

w Z. wobec skazanego M. G. i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Wojewódzkiego w Z. w części odnoszącej się do skazanego M. G. zapadł z rażącą obrazą zasady *ne peius* wyrażonej w art. 454 § 2 kpk (uprzednio 383 § 3 kpk). Przepis ten zabrania orzekania przez sąd odwoławczy surowszej kary pozbawienia wolności, wtedy gdy sąd zmienia ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku.

Sąd Wojewódzki w Z. na podstawie art. 389 kpk z 1969 r. wyszedł poza granice apelacji oskarżyciela publicznego, która dotyczyła orzeczenie o karze i dokonał odmiennych ustaleń faktycznych, uznając, że M. G. nie dopuścił się przestępstwa rozboju, a jedynie umyślnego paserstwa, po czym skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności, pomimo iż sąd I instancji wymierzył M. G. karę 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i 1000 zł grzywny. Przy czym Sąd Wojewódzki w Z. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, iż orzeczona przez niego bezwarunkowa kara pozbawienia wolności pomimo, iż w niższym wymiarze jest surowsza od kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy. Rzeczywiście, wieloaspektowa rzetelna analiza wszystkich realnych korzyści i dolegliwości łączących się z dokonaną zmianą w sytuacji oskarżonego wskazuje na to, że sąd odwoławczy orzekł wobec M. G. surowszą karę pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dnia 3 kwietnia 1996 r. II KKN 2/96 OSNKW 1996., z. 7-8, poz. 42). Nastąpiło to z rażącą obrazą art. 545 § 2 kpk (art. 383 § 3 kpk z 1969 r.), która niewątpliwie mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w B. w części

dotyczącej M. G. i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Przewodniczący: SSN (Józef Szewczyk)

Sędziowie: SN (Marian Buliński)

SN (Józef Skwierawski)

aw
f/es